

той я ударя въ земята, а тя подскача високо, високо, чакъ надъ покривитѣ на кжщитѣ.

Изведнажъ той видѣ край пжтя едно момче, което държеше въ ржцетѣ си една клетка. Въ клетката се блъскаше малка птичка.

— Ахъ, това е славей!
— извика Владко.

— Славей е, — отговори момчето, — ей сега го хванахъ.

— Бедната птичка! — извика Владко.
— Пустни я да си хвъркне! Не виждашъ ли, какъ се блъска да излѣзе!

— Хайде де! — отговори момчето. — За тази птичка ще взема петъ лева.

— Петъ лева ли? Нѣ ти петъ лева, дай ми славейчето!

Момчето взе паритѣ и даде птичката на Владко. Той седна на пжтя и я загледа. Славейчето се блъскаше въ кафеза и жално гледаше доброто дете. Владко отвори вратичката, птичката изхвъркна и изчурулика весело. Когато тя се загуби въ клонитѣ на дърветата, на Владко му се стори, че чува чуденъ звънъ, който идѣше отъ небето. Звънътъ на ангелското звънче. И на душата му стана леко, хубаво, сякашъ баща му спрѣ до него и го помилва.

— Нищо, — каза Владко, като стана и продължи пжтя си, — ще си купя по-малка топка.

Но когато стигна до стария мостъ, той видѣ да седи тамъ единъ старъ слѣпецъ. Той свирѣше на гждулката си. Прѣститѣ му треперѣха, и отъ струнитѣ излизаше